

אלו מציאות פרק שני בבא מציא

לב.

עין משפט
נר מצוה

קעא א ב מי' פון
מהל' אישות הל'
ג [ופי"ח הל' כ] סמג
עשין מח טוש"ע אה"ע סי'
קג סעיף א:

קעב ג' מ"י פט"ו מהל'
אצידה הל' ה סמג
עשין עד טוש"ע ח"מ סי'
רסא סעיף ג:

קעגן ד' מיי פ"ח שס
הלכה יח ופ"ג
מהלכות רוצח הלכה ג סמג
שס טוש"ע ח"מ סי' רעב
סעיף 3:

קעד ה מיי פייא מהל
אזידה הל' יט ופ"ו
ממהלכות ממרים הל' יב
סמג שס וס' עה טוש"ע
ח"מ ס' רסו סעיף ה
טוש"ע י"ד ס' רמ סעיף
טו:

קעגן ו' מיי' פייג' מהל'
רוזח הל' ה סמג
עשין פא טוש"ע ח"מ סי'
רעב סעיף ד:

קען זיך מיין שם ה' ח
טוש"ע שם סעיף ז:
קען ט מיין פט"ו מהל'
חבדה ה' ה סמג
עשין עד טוש"ע ח"מ סי'
רסא סעיף ג:

קעח י טוש"ע שם
צהג"ה:
ב [מיי] פ"ו מהל' ממרים
הל' א]:

קעמט ל מיי פייג מהל'
רוזח הל' ז סמג
עשין פא טוש"ע ח"מ סי'
רעז סעיף ו:

מוסף רש"י

ש'אם אמר לו אביו
לכה, היטמא. צניח
הקצרות להשיב אצלה, או
שהיתה עומדת בחוץ ואמר
לו אל תחזיר (יבמות ו').
שנאמר איש אמו ואביו
תיראו וגו'. וילפין ללא
טעומה ולאו דהשתת אצלה

מלאווי דשנת (שס).

רבינו חננאל (המשך)

[illegible]

יָחִיד רָאבוּהָ קָמְרִי לֵאמֹר
 חָיִב לִטְעוֹן לַפְּרוּק אֶבֶר
 חָיִב פְּעִמִּים שְׁנֵאמַר עֹב
 תִּצְוֶה עִמּוֹ. פִּי פִּרְקָה
 יֵאֵיכָא בִּי חֲסֵרוֹן כִּי שָׂם
 אֵל תִּפְרָקָה תְּמוֹת בְּהֵמָה
 תַּחֲתָא מִשָּׂא טַעֲנִיָּה אִין
 כִּבֵּה חֲסֵרוֹן כִּי שְׂדִיכָא
 שְׂשֵׁשׁ לְמִיתָא בְּהֵמָה.
 וְשִׁיב לִי בַּעַל הַבְּהֵמָה וְאִמֵּר
 לֹא מִצְוָה עֲלִיךְ לַפְּרוּק
 אֶבֶר שְׁנֵאמַר לַפְּרוּק פְּרוּק
 חָיִב עִמּוֹ. פִּי פִּרְקָה
 יֵאֵיכָא בִּי חֲסֵרוֹן זֶקֶן וְאִי
 חָיִב. מִצְוָה מִן הַתּוֹרָה

ספרי מגו ספא. שנים מן השלשה יבואו ויעידו לומר שלשה היינו:
אאם יש פס ב"ד. וסמך ב"ד שלשה. אלמא אין כח להפקיר ממון
הוא אלל זה בפחות משלשה: גילוי מילא. שידעו שחלקתי בשוה:
אלמנה. הניזונת מנכסי יתומים מוכרת למזונות: **שלא** ב"ד.

וילבד שיראו שנים שלא תמכור בזול:
מרתני' מלאה ברפס. בגמרא
מפרש מאי אלתריך: **היתה צניס**
הקצרות. והוא כהן: **או שאמר לו**
אל פתויר. והוא במקום שהוא מותר
לילך שם: **הך וישב לו.** הצעלים:
אבל לא לטעון. בגמרא מפרש:

וְגַם רַחֵם שְׁמֵרֹו. שְׁמֵרֹו בְּשִׁמְתֹו
עֶשְׂקִינָן כְּשֹׁאִינָה מִתַּעֲהָ אֵת הַזֵּהמָה
בְּשִׁבְחוֹת הַלְלוֹת בְּרוּחָהּ יוֹאֵלֶהֶת
שֹׁאִינָה מִשְׁמֵרֹה. שֹׁאִינָה נִגְלוֹה וְחֵס
בְּזֵאת לֵאמֹר יוֹאֵלֶהֶת: מַעֲיִל לְגוֹאֵל
לְגִינִתוֹ (דָּף לֵא). לְגִינִתוֹ
וְלִחְלוּרְבָנוֹ מִנִּין: בְּרִישָׁא גְרִסְקִין וְהוּא
בְּשִׁמְעוּמֹדֵם בְּחוֹךְ לִסְחוֹם בְּסִיפָא גְרִסְקִין
וְהוּא עֲשׂוּמֹדֵם חוֹךְ לִסְחוֹם: אִנִּי ה'.
אֲתֵּיִם שְׁלֵמִתִּי כִּי יִרָה אֵת אֲדִיךְ
אִדוֹן יִבְרִיכִי וְחֵס אֲמַר לָךְ אֲדִיךְ
עַבְדוֹר עַל דְּבָרִי לַחֲלֹל שְׁבַת אֵל תִּשְׁמַע
לִלּוֹ: הוּא אֲמִינָה יִיבִישָׁא לֵיה. דְּלֵמִי
עֲשֵׂהָ דִּכְיִדוֹר וְדִמִּי לֹא תַעֲשֵׂהָ דֵלָא
לִתְהַעֲלֵם: אֲדִיכֵד עֲשֵׂה וְחֵס
וְחֵס תַּעֲשֵׂהָ הֵא עַבְדִּי תִשְׁבֵּס אֵת תּוֹכֵל
וְהוּא עֲשֵׂהָ: הוּשָׁק בְּכֹדֵם. בְּגִימִיה
שִׁהָה כִּד אֵת אֲדִיךְ כִּד אֵת ה' מֵהוּיֹךְ:

דלות ציה חסרון כים. אם לא יטעון:
פריקה איז צה חסרון כים. שהצדמה
שעזרת תחת משאה: לומר נך
פריקה **בחנם**. אבל טעינה לא נצטוית
אלא בשכר *הלכך אי לא כתב פריקה
ואחרי מאמר מ'טעינה הוה אמינא
ידוי לבא מן הקין להיות נכדון
טעינה בשכר דף פריקה בשכר: לא
מסיימי קראי. למשמעות טעינה
הלכך אי כתיב חד הוה אמינא
לפריקה אתא: **רובץ חסם משאו**.
משמע שרץ לפרוק: **דרמו אינהו**
וטעונייהו באורחא. אף המשא
מוטל על הקרקע שרץ לטעון:
מדברי

יצחק והוא שעומדת חוץ לת
גמ' אינו חייב בה: בבית המ
לו אביו היטמא או שאמר
אמו ואביו תיראו ואת שבת
שטעמא דכתב רחמנא את שב
ליה ואמאי האי עשה והאי
לא תעשה ועשה איצטריך
לכבודו של מקום שנאמר
להלן כבוד את ה' מהונך
למעון: מאי אבל לא למעון
גמ' הכתיב ה' הקם תקים עמו
(א) אף למעון בחנם תנינא לה
דרבנן דאי ס"ד כר"ש לכתת
בעלי חיים וליכא חסרון כי
למאי הלכתא כתביה רחמנ
דלא מסיימי קראי ורבנן אמר
דרמנא אינהו ומשנויינהו באורח

אֶלְמָנָה מוֹכֶרֶת שְׂלָא בְּיָד. וְאִם הָיָה מֵשׁוּם חֵינָא אִין מֵשׁוּם
שֶׁלָּא תַּחֲבֹה צִדְדִּי כְּדַמְפָּרֶשׁ בְּאַלְמָנָה חִיזוּת (כַּחֲבוּת)
דְּקִי 15: וְסֵי וְיִיזֵל דְּסֵי יִכּוּן דְּלִיבָא מוֹכֶרֶת אֶע"פ דְּלִינָה שְׁלֵה שֶׁלָּא
בְּצִדְדִּי מֵשׁוּם חֵינָה הֵי"נ שֶׁסָּתַף אֶת שְׁלֹו שֶׁלָּא צִדְדִּי אֶע"פ דְּלִינָה
מֵשׁוּם חֵינָה: **בֵּית דִּין הַדְּיוֹטוֹת**

HebrewBooks.org ©Moznaim Publishers. No commercial use allowed

וא"ת והאמרין ההם (דף נח. וס.) אלמנה ששמה לעזמה לא עשתה ולא כלום דאמרין לה מאן שם כך הלא מכרה ע"פ צ"ד הדיוטות וי"ל כיון שלוקחת לעזמה נראה לעולם שמעכצת מנכסי יתומים בידה אפ"ש שיש צ"ד לדיוטות כיון דליכא מועמין אכל כשמוכרת לאחרים אין נראה שמעכצת משלהם שהרי לא עכזה כלום וא"ת ומ"ש דאלמנה מוכרת לאחרים שלא בצ"ד ובצ"ד יכולה לעכז אפי' לעזמה מדאמרין ההם דא"ל מאן שם כך משמע דבצ"ד יכולה לשום וקאמר נמי ההם היתה גזרה דאפקידו גביה כסתא דיתמי אול שמה לנפשיה נח' וחי' לטוף אייקור כו' אתא לקמיה דרבי א"ל מאן שם כך משמע דבצ"ד יכול לשום ולקמן צפיק המפקיד (דף נח.) חנן המפקיד פירות אכל חזירו והרקיבו כו' עושה להם תקנה ומוכרן בצ"ד כשהוא מוכרן מוכרין לאחרים ואין מוכרן לעצמו כיולא כו' גבאי דקדק פורטיין לאחרים ואין פורטיין

לעצמם דאָפילו צ״ד מוכרין לאַחרים
ואין מוכרין לעצמם ושלם צ״ד אין
מוכרין אפילו לאַחרים וליכא למימר
הא דאמר ומוכרים לאַחרים צ״ד
היינו ברשות צ״ד אצל אי ידעי צ״ד
השומא יכול לעכב לעצמו דברושלמי
מסיק יכל הוהא מעשה דרבי ויחנן
חקוקא דהיימית פ״ק דפסחים (דף יג.
והס) א״ל לך ומוכרם צ״ד אלמא
אע״פ שנתן לו רשות היה נרץ
למוכרם צ״ד וי״ל דמוכרת שלם צ״ד
משום חינא ״ וגבי כסתא דיתמי נמי
דיכול לעכב לעצמו צ״ד מצינן למימר
דהיינו דוקא דליעבד דמשום חסד
לא מהדרינן עובדא א״נ דרבי ינאי
צ״ד עצמם הם מפקידין ולכך יכול
לעכב לעצמו על פיהם אצל פקדון
של אחרים אינו יכול לעכב לעצמו
על פי צ״ד: **בבב** את ה' מהגוּר.
הא דנקט קרא דדברי קבלה ולא
נקט קרא דאי אמו ואביו מיראו
וכמיב את ה' אלהיך מירא משום
דניחא ליה לאמוי קרא דכבוד:
מנצרי

ואת אמך ונאמר
לא לשמע ליה: מצוה מן התורה לפרוק אבל לא
ללל מאי שנא פריקה דכתיב עזב תעזב עמו טעינה
פרוק כחנם ולא לטעון כחנם אלא בשכר ר"ש אומר
טעינה בשכר ר"ש אומר זו וזו כחנם מאי טעמייהו
עי פריקה ואנא אמינא ומה טעינה דלית בה צער
ה צער בעלי חיים וחסרון כים לא כל שכן אלא
בם טעינה בשכר ורבי שמעון מאי טעמא משום
כתיב רובץ תחת משאו התם כתיב נופלץ בדרך
לין בדרך אינהו וטעונייהו עלוייהו משמע אמר רבא
מדברי